UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. L. Perfectam obtinet resignationem, & cum diuina voluntate conformitatem in rebus prosperis & aduersis: & quædam eius de eisdem sensa

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

tis vitam suam duceret: donec tandem cum diuina gratia id obtinuit. Aduertebatur verò talis eius dispositio & animus ex tenero affectu, quo cupiebat vitam suam in aliquo angulo finire: licèt multi Magnates optarent, illum apud se habere; & ipse dotes, ac talenta haberet, etiam ad loca & stationes sublimiores. Et hinc ad vltimum & supremum culmen peruenit, de quo in proximo capite dicetur.

CAPVT L.

PERFECTAM OBTINET RESIgnationem, & cum diuina voluntate conformitatem in rebus prosperis & aduersis: & quædam eius de eisdem sensa.

CVM VITA P. Balthassaris, vt ex his, quæ hactenus diximus, apparet, contexta fuerit varijs euentis, prosperis & aduersis in omni genere rerum: omnes illi tanquam alæ, aut gradus fuerunt, per quos ad supremũ perfectionis culmen in amore diuino peruenirent, in quo locum habuit sententia illa Apostoli: a *scimus: quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum*, siue prospera sint, siue aduersa. Nã quodnam maius bonum, quàm eiusdem amoris & dilectionis augmentum? Et quando tale augmentum ad vltimum suum punctum in hac vita peruenisse censebitur, nisi cùm quis id assecutus est, vt idem cum Deo habeat velle & nolle in rebus omnibus corporalibus & spiritualibus, magnis & paruis; neque eligere velit, aut propendere magis

a *Rom.* 8. 28.

ad

ad vnam, quàm ad alteram: donec voluntatem Dei nouerit, cuius exsecutionem in rebus omnibus quærit? Et ita dicit, quod cùm semel aliquid peteret à Deo, quod pro ipsius obsequio cupiebat: intellexerit: omnem perfectionem consistere in facienda voluntate Dei; & maximum omnium sacrificiorum esse, cum eadem conformari: est enim ipse suæ gloriæ zelans, nouitq; quid ad eandem promouendam magis expediat. Et cùm die alia dubitaret, de Sacro celebrãdo, propter quoddam impedimẽtum, quod acciderat, hunc ei sensum Dominus communicauit. Non parum refert rectè cognoscere, quid Deus velit, aut in eo decipi & errare: nec paruus sed magnus, imò maximus censendus est error, aut recta cognitio in tali casu. Si enim Deus aliquid vult: temerariũ est, quòd vilis vermiculus idem non velit; & quod ille nõ vult, stupẽda stultitia est, si homo audeat illud vel aspicere. Quod si hoc verum est in rebus omnibus etiam minimis, quas Deus vult, aut non vult; quid erit, rectè facere, aut errare in accessu altaris: vnde ingens adeò bonum, aut malum euenire tibi potest; si rectè venias, aut veniendo aberres? Hinc etiam (inquit) intellexi: non esse sine dolore & lacrymis ducendam eam vitam, in qua tanta est ignorantia; & ita hallucinamur in re adeò graui: remedium verò illud nobis superesse, vt continuè insistamus orationi, iuxta illud Scripturæ: b *cum ignoramus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, vt oculos nostros dirigamus ad te.* Qui igitur intentionẽ suã rectificãs humiliter Deũ orauerit, sperare poterit ab eo directionẽ: de quo dicitur, quòd ipse c *diriget consilium iusti*; quod si cõtingat aliquãdo errare, licebit confidenter sperare veniam: 10.

27. Ian. 1569.

b 2. Paral. 20. 12.

Vide S. Bernard serm. 50. in cant.

c Eccles 39.

niam: eò quòd nolens & in tenebris impigerit.

QVAPROPTER magno ſtudio attendebat, vt voluntati Dei ſuam conformaret; ſeque totum eidem reſignaret, etiam in rebus ſpiritualibus: in quibus contentus erat ſorte ſibi à Deo data, etiam mediocri, aut parua. Et cum in initijs nonnihil eſſet inquietus, ob nimium deſiderium ſui in oratione profectus: tandem etiam in hoc ſeſe ſubiecit, ac reſignauit, accepto à Domino interno quodam ſenſu; dicens ei: Cùm tu, Domine, in quadam mediocritate me conſtitueris: mediocris eſſe volo, & talis videri; me deijcere, & ex tua obedientia omnibus maioribus ſubijcere: & malo in hac ſtatione ab omnibus deſpici, modo tibi ſatisfaciam; quàm in aliqua alia adorari, non placendo tibi, nam ſtatim ſupereſt mihi quod defleam præcedentem meam inquietudinem; & propterea gratias agam, quòd me ſupra multos extuleris. Idem ei euenit, cùm videret, ſe multis externis occupationibus premi; & proponeret Deo
21. Sep. 1569. D.N. teneras quaſdam querelas, quòd ſibi tempus deeſſet ad manendum cum ipſo ſeorſim. Factum
9. Maij. 1575. (inquit) eſt hoc verbum Domini in me: Satis tibi ſit, quòd tua opera vtar: quamuis te non habeam mecum, ex quo manſi iucundus & lætus. Alio die circa eandem materiam hoc ſenſit. Fieri quidem poteſt, quòd multis Societatis hominibus tempus deſit liberum, explendæ ſuæ voluntati; ſed non deerunt occupationes, & opportunæ occaſiones ad explendam diuinam. Quòd ſi vt granum frumenti fructum proferat, neceſſe eſt, vt moriatur; quæ melior, & maior fœlicitas? quæ verò maior ſtultitia, quàm dolere de tali occupa-

tione?

tione? Si Deus electionem mortis nobis permisisset: quamnam iucundiorem inuenire potuissemus illa, in qua neque cauteria, neque opprobria adhibentur? quid autem sunt aliud hominum Societatis occupationes, quàm stationes, in quibus Deus illos ponit; spatia quædam ipsius obedientijs plena; venæ apertæ ex quibus totus sanguis effluit propriarum voluntatum: quæ magis in oculis Dei splendent, quàm lapides pretiosi: aptissimæ, ac ditissimæ viæ ad perfectionem, nec illæ ex Samaria vsque Iordanem, ex fuga Assiriorum adeò refertæ erant eorum spolijs & rebus pretiosis! aperi Domine oculos meos, & videbunt mirabilia legis tuæ. Hos gubernat lex Domini immaculata, pura ac munda; horum *cibus est*, sicut nostri Saluatoris, *vt faciant voluntatem Patris, qui in cœlis est*: cuius valde sunt egeni ac ieiuni propriæ voluntatis amatores. O à quot hominibus dulcis hic bolus ignoratur! paucorum est hoc ferculum ab omni proprio commodo lucroque expeditum: vnius Christi, vnius Apostolici Collegij post aduentum Spiritûs sancti, vnius Pauli Apostoli dicentis: Siue absentes siue præsentes simus, illi placere cupimus; ac vnius Dauidis dicētis, *nonne subiecta erit anima mea Domino*? & in alio loco ait: *voluntariè sacrificabo tibi.*

4. *Regum.* 7. 15.

Ioan. 4. 34.

Psal. 61. 2.

Psal 53 8.

HAEC est suprema & perfectissima pars resignationis & conformitatis cum voluntate diuina: in qua summè perficitur scopus & intentio amoris, in quo sanctus hic vir plurimùm excelluit, diligens Deum suum, non respiciens ad lucrum & præmiū, adeò vt etiam affectum deponeret solatiorum & delitiarum, quæ in oratione

haberi solent: ita se Dei voluntati resignando, vt eius amore eisdem carere contentus esset, vt ex subiecti sensis apparebit.

Iis, quæ tu Deus constitueris, omnis creatura acquiescere debet; & facere quod iusseris. Sed nullus, cui tu fauorem hunc præstiteris, vt aditum ad te habeat, & præsentiæ tuæ dulcedinem, & vocis, ac doctrinæ tuæ internæ solatium experiatur; poterit non dolere, quando huiusmodi delitiæ sibi subtrahuntur, ideoque dixit Dauid: d *auribus percipe lacrymas meas, & ne sileas.* Ingens hic thesaurus latet, cùm eò peruenerit anima, vt experiatur, se non posse sine Deo, eiusque fauore viuere. Sed num propterea quod tenera interna sensa cordi meo desint, eidem deerit directio Dei; & quod propria mihi sensa desint deerunt Ecclesiæ communia, quæ sunt fidei? his igitur splendoribus, hac luminis claritate, illustrandus sum ego. Quæ veritas, vt etiam in Magis appareret, cùm illi Hierosolymam peruenerunt subtraxit se illis stella, vt sapientes, iuxta sacram Scripturam, locum Natiuitatis Christi eos edocerent; & postea iterum sese illis ostendit, cùm ipsorum e *gaudio magno valde.* Nam particularia sensa sæpe se occultant, quasi flumina in aliquibus locis subtus terram fluentia, veniuntque ac redeunt ad nutum ipsius Dei; vt fides autem, Dei verbo, non verò ipsis sensis innitatur, permittit Deus, hæc aliquando abesse. Et iterum (ait,) intellexi: Deum parciùs consolationes spirituales largiri, eò quòd ad ipsius obsequium ita expediat. Nam eo anima est melius præparata ac disposita, quò magis assimilatur suo Redemptori, qui in hac vita fuit calamita-

d *Psal.* 38. 13.

e *Matt.* 2. 10.

S. Bonav. proces. 4. Religios. c. 1.

mitatibus plenus, eiusque anima multis desolationibus ac tristitijs. Solatium autem simile debet esse refrigerio, & leuamini, quo viator in hospitio est refectus: non vt in eo maneat, sed vt maiori animo & robore pergat vlteriùs; & loquens cum ipso Domino solebat cum quadam resignatione valde plena ac perfecta dicere: Domine, qui hoc me beneficio affecisti, vt me totum & quidquid in me est, tibi offerens, requiescam: hanc quoque largire gratiam, vt in eo quoque quietem inueniam, quòd me pro tuo libitu tractes. Nec altiorem finem quæro, nec minus apta media; non ampliores fauores, nec pauciores dolores; non maiores delitias, nec pauciores labores: qualem Deus me fecit, & ego sum promeritus: talis haberi volo; sicut Deus fecit & ego peccaui, ita volo tractari: nec plures teneritates volo nec pauciores desertiones ac stupores.

IVXTA hoc beneficium, quod accipiebat à Deo, docebat eos, qui cùm Spiritui se dedant, anxij sunt, eò quòd existiment, se Deum non amare feruenter; docebat, inquam, eos, vt vel in eo statu, quo sunt, incipiant illum amare. *Primum*, tolerando eum, si iudicant, malè se ab eo tractari. *Deinde*, vt contenti sint ijs, quæ ipse largitur: magnum & singulare donum, quicquid dederit, reputando. *Tertio*, vt contenti etiam sint eius moras exspectare, nec longas eas iudicantes; sed breues ac opportunas; & tanquam diuites thesauros: cùm hi pro animabus puris non in eo consistant, vt ipsius Dei bona habeant; sed in eo, quòd ille sit cum ipsis contentus.

Quarto, vt faciant & offerant, quo plura poterunt obsequia, pura soli ipsi placendi intentione. Quemadmodum enim honestissima quædam vxor amorem suum erga virum ostendit, faciendo quæcunque potest, vt illi placeat; quòd si se exornat & comit, id facit, vt ei soli placeat; nec vlli alteri; ita vt, si viro suo placeret, vt omnia illa ornamenta deponeret, libentissimè id faceret: etiamsi ab alijs non compta & ornata, deformis & vilis haberetur; contenta eo solo, quòd viro suo placeat, cum illo maneat, & iucundum lætumque illum reddat: ita anima verè & seriò Deum amans, omne suum solatium in eo collocat, vt ille benè sit cum ipsa contentus: quòd si virtutum ornamenta, scientias, & alias gratias desiderat: id non facit, vt hominibus placeat, & ab eis magni fiat; (id enim genus quoddam adulterij reputaret;) sed solùm, vt Deo suo magis placeat; aliosque iuuet ad idem præstandum. Ideoque; si Deus illi solatia, & fauores subtrahit, nec gratias gratis datas largitur; & quamuis calcetur, & contemnatur, æquè ipse est pacatus: eò quòd id velit Deus, in cuius beneplacito omnia sua bona constituit: *& sic placens Deo, erit dilectus.* Et qui hac ratione Deo gratum se exhibuerit, diligetur ab ipso; sibique comparabit amoris eius præstantiam, ac diuitias ab eo prouenientes.

AD huius rei confirmationem dicebat: præcipuum omnis bonæ Orationis finem, & optimum fructum ex ea colligendum, esse: dare Deo quidquid à nobis petierit; magnaque cum conformitate ei acquiescere in omnibus, quæ de nobis statuere velit, in agendo ac deducendo nos, quibus

quibus vijs ipse voluerit; siue auferat sanitatem, honorem, commoditates, aliasque res naturales, siue circa interiora & spiritualia subtrahat pristinos fauores, subducat se à nobis, aut occultet; frigidos nos deserens, & quasi in tenebris; & simul patiatur, nos tentationibus, timoribus ac desolationibus oppugnari: vt ita ipsi maior gloria deferatur, & nos magis proficiamus; nam hoc est, quod ipse quærit; & quod reuera sequetur, si nos erimus fideles, & perseuerantes; nec ad creaturas conuertamur, ad externa quærenda solatia; etiam cùm ex ipsius Dei rebus tædio magno afficiamur; ac videamus, quasi nos ab ipso deseri; nec ipsam crucem fugiamus, nec ipsas Probationes, quas nobis mittit: si enim fideles in eis fuerimus, reuertentur priores gratiæ, meliores & potiores. Quemadmodum S. Iob redierunt greges: cuius verba semper in ore habeamus, dicentes in huiusmodi euentis: f *Dominus dedit, Dominus abstulit*: idem enim Dominus, qui dederat hoc mihi donum, illud abstulit, *sit nomen eius* in æternum *benedictum*: nam siue det, siue auferat, vtrumque ex amore facit; & in meum commodum. Et Sacerdos Heli dixit: g *Dominus est, quod bonum est in oculis eius, hoc faciat:* Nam idem etiam erit in meis, quomodocunque ipse disposuerit. Ex quo fit, vt qui huiusmodi habet resignationem; & quæcunque aggreditur, in eum dirigit finem: quamuis faciat, quidquid potest, ac debet; exitum tamen, quem quærit, ita Dei dispositioni remittit; vt quietior sit, & pacatior ex Euentu, quem Deus mittit; etiamsi solatio suo aduersetur; quàm si ex voto suo eueniret; ita Ioab belli

f *Iob.* 1. 21.

g 1. *Reg.* 3. 18.

h *Paral.* 19. 13. dux fratri suo dicebat: h *confortare & agamus viriliter pro populo nostro & pro vrbibus Dei nostri: Dominus autem, quod in conspectu suo bonum est, faciet.* Hæc omnia docebat P. Balthassar eos, qui orationi studebant; quæ & ipse cordi suo valde affixa conseruabat. Quare cùm huiusmodi resignatione ac fiducia præclara aggressus est, vt vidimus, in bonum animarum, facinora cum fœlici ac prospero euentu.

CAPVT LI.

GRAVES ALIQVAE SENTENTIAE circa resignationem, ac de prouidentia diuina fiduciam, ex literis eius ad ægrotos & afflictos, quibus illos consolabatur, excerptæ.

VAMVIS P. Balthassar gratia & prudentia valeret, vt suprà est dictum, in scribendis literis ad reuocandos lapsos, & exstimulandos torpentes & pusillanimes: non tamen minùs valebat ad consolandos & animandos ægrotos & afflictos, vt qui experientia didicerat, quid esset ægrotare, & tribulari; ex qua experientia deducebat monita & consilia, quæ reliquis daret. Hæc autem præcipuè erant, (vt suprà est dictum) resignatio, & conformitas cum voluntate Dei, & suauissima eius prouidentia, in qua totum solatium suum constitutum habebat, cùm ægrotaret, aut aliàs tribularetur: & eadem ratione consolabatur suis literis ægrotantes & afflictos, varijs valdeq; iucundis modis, quorum

Cap. 27.

bonos